

קיצור הדף היומי

יום שני, א' ב שבט תשפ"ב מגילה • כב

בראשי החדש ובחולו של מועד קורין ארבעה.
איבעיא: פרשת ר'ח [ח' ב' ה' פסוקים] וא"א לחלקה לד' עליות?
רבא כיוצא ב שמע: דתנן: ביום הראשון בראשית, ייחי רקייע,
ותני עלה: בראשית ה' פסוקים בשניים, ייחי רקייע ג' באחד.
ואמר רב: דולג, ולא פוסק דלא פסקו משה,
ולশמוֹאַל: פוסק, דכשא"א מותר כמו תשב"ר דלהתלמד,
ולא Dolg גזירה משום הנכנסין והיווצאיין.
והך דשל ה' ביחיד, קרא ראשון ג' - שני קורא ב', וא' מהשניה,
ויז"א: ג' מהשניה, שאין מתחילין בפרשה פחות מג'.
- שם אפשר מהשניה.
א. הלכה כי"א, ב. לא משירין בפרשה פחות מג' דיווצאים נמי שכיחי
רבד"ר שלח: הlecata Dolg, ואמצעי Dolgan במעמדות
זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו' קורין ארבעה.
איבעיא: תענית צבור בכמה, ג' או ד'? שיש מוסף תפילה - עננו
א. אין להוכיה מרוב: שבתענית צבור פתח ובירך בתורה,
חתם ולא בירך, והיינו שקרא שלישי ויש רביעי אחרים,
- מה שלא בירך משום שקרא בכהן ויש אחורי,
ופרעה שקרא בכהן דר"א ורב אסי כהני חשיבי דא"י כפופים לו.
ב. ומופיחסים מזה הכלל: כל יום שטמהרין למלאתן ת"צוט"ב שלשה.
וכשאין מלאכה ר'ח וחוה"מ קורין ארבעה, ש"מ.
רבashi הקשה: כל שיש בו מוסף ואין יו"ט קורין ד' לאותוי ת"צ
ומתרcingen: לר'ח, ולסימן בעלמא שכל שיוטר מחייב מוסף-
הlecak ר'ח וחוה"מ שיש קרבן מוסף - ארבעה,
יו"ט שאסוד במלאה - חמישה,
יוה"כ שעונש כרת - ששה.
שבת שעונש סקילה - שבעה.
במעשה דרב: נפלו כולם על פניהם ורב לא,
א. דרכפה של אבני היהת לפניו -
ותנייא: זאמן משליות לאתנו נארצט להשתחות עליה' - אלא ביהם"ק.
- ולא לפני צבוד, אלא שלא רצה לлечת ולהטריח הציבור.
ב. היה רגיל בפשות יו"ד שرك זה אסור, ולא רצה לשנות מנהגו.
ג. אדם חשוב שאני, שאינו רשאי ליפול אא"כ נענה כיitious.
קידה - על אפים, כריעה - על ברכים, השתחואה - פישוט יו"ד.
לוי קד לפני רבי וניצלע, וגם מפני שהטיח דברים לפני מעלה.
אבי ורבא הטו על צידיהם אדם חשוב

קיצור הדף היומי

יום רביעי, ג' ב שבט תשפ"ב

מגילה • כד

הקורא בתורה לא יפחוט משלשה פסוקים.
לא יקרא למתרגם יותר מפסק אחד, ובנביא שלשה.
היו שלשתן שלש פרשיות – קורין אחד אחד.
מדלניון בנביא, ולא בתורה,
ועד כמה מדלגי? כדי שלא יפסוק המתרגם.

שלשה פסוקין – ד"א: כנגד תורה נביאים וכתובים.
היו שלשתן שלש פרשיות.

כגון **מ'** .. חנן נמכותם.. **מ'** .. מצרים ירד עמי.. ועתה מה לו מה נאם ה'.
מדלניון בנביא ולא בתורה.

ודוקא בשני עניינים שיש טירוף
והך שכחה ג' מדלג שקורא 'אחרי מות' .. ו'אך בעשה' .. – דעתן אחד,
ותמיד הכלל הוא שהמתורגמן לא יפסיק לא כבוד ציבור,
ומנביא לבניה אסור, ובתרי עשר מותר, ובלבד שלא למפרע.

המפטר בנביא – פורם שמע, עבר לפני התיבה, ונושא בפיו,
ואם היה קטן – אביו או רבו עוברים על ידו.
קטן – קורא בתורה ומתרגם, ולא פורם, לא עבר, ולא נושא.
POCHACH – פורם שמע ומתרגם, ולא קורא, לא עבר, ולא נושא.
סומה – פורם שמע ומתרגם,
ר"י: כל שלא ראה מאורת מיימו – לא פורם על שמע.

המפטיר בנביא פורס עobar ונושא.
ריש: משום כבוד, רביש: שעלולים לדיבר, ונפק"מ דעובר בחנים.
והך קטן – משום כבוד אביו ורבו אוRib אביו ורבו.

POCHACH פרעז צפאות פורם על שמע וכו'.

ואינו קורא אפילו קטן משום כבוד ציבור, בדומה לערומים.
ר"י אומר: כל שלא ראה מאורת מיומו לא פורם.

לדר"י: מרכבה תלויה בהבנת הלב, ברכות משום הנאה, ואינו נהנה.
ורබנן: יש לו הנאה, פניו"ס ש'וויהית ממיש' .. כאשר ימשש העיר באפליה'
שבכושISH אור דואין אותו בני אדם ומצילין אותו.

כחן שיש בו מומין לא ישא בפיו,
ר"י: אף אם ידיו צבעות אסטימס ופואת, שהעם מסתבלין בו.

מומין. בפניו, ידיו, רגליו.

תניא: ידיו בוהקניות, עקומות, עקושות – לא ישא בפיו.
ד"א: **חיפני ובישני** לא ישא, ותנ"ה שלא עובי: שקורין א' ע' והפוך
ד"ח לרשות: אם הייתה הייתה פסול מהדורן שעבה קולך, והשייב: וחיכית.
ד"ה: **עינוי זולגות** לא ישא. ר"ז: סומה באחת מעיניו לא ישא.
ואם דש רגיל בעירו מותר,ותנ"ה.
ר"י: **ידיו צבעות לא ישא**. תניא: רוב העיר בכך – מותר.

לחנצהה